

„Noi singuri cei mici, cei săraci, să ne căutăm de nevoile noastre cum putem.”

- N. Iorga

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul IV
Numărul 201
(6680/1244)
6 - 12 mai 2015

Un „păsăroi” pre limba lui „Channel 4”...

Cezar
Adonis Mihalache

Are el nume „boieresc” dar gândește, vorba aceea, cu mintea în lan de cucuruz! Că dacă ne-am lua după logica lui, am putea spune și noi orice despre el. De la cât de tâmpițel era când se duce cu „gașca” de la TSD, să protesteze la reuniunile opoziției (!), închipuindu-se un fel de „che ghuevara” ong-ist, până la prostia de care a dat dovadă când, coleg de partid fiind cu alde Mircea

alul membru de comisie de (sub)cultură (!), deputatul-cucuruz Mihai, pare a fi căzut într-o admirație cinematografică profundă, luând apărarea producătorului documentarului cu pricina cu o replică la fel de tâmpă: „Channel 4, care a finanțat și difuzat documentarul, are obligații față de publicul Channel 4, și nu față de brandul de țară al României”.

Evident, vorba nu a fost scoasă pe post de premiu de gâgă pentru șefia tineretului pesedist, ci într-o golănească acțiune de de-

ment organizat și pe banii noștri, cu susținerea de excepție din partea Centru-lui Național al Cinematografiei și cea a Consiliului Județean Timiș! Să aflu și „CNA”-ul britanic și și-au îndoliat gândul și că s-a înșelat când a de-veșământul, atunci când în clar, investigând postul de pământul țării cobora pentru televiziune Channel 4 în odihnă trupul lui Luchian Miurma celor peste 120 de halea, cel care a fost una plângeri, „că natura plânger-dintre vocile de aur ale neailor și sesizărilor a vizat un mului nostru, o măicuță material potențial ofensator bătrână, lăcrimând, a oprit-o care nu era justificat de con-pe actrița Teatrului Odeon, text”!

Asistăm, dară, la actrița a Teatrului „Constatin continuarea acțiunii „pon-Tănase”) și privind-o în-tano-iohanesiene” de sfi-delung, a întreat-o: „Spunedare și ridiculizare a voinței mi, mamă, cum te cheamă?”. Diasporei, încă o dată Pu-Actrița, aflată într-un moment erea dând mesajul că dificil, fiind tulburată de protestele de acolo nu moartea confratelui artist, a schimbă nimic aici! Nici or-încercat să treacă mai deganizarea electorală, nici parte, fără să răspundă. modul în care românii de Bătrâna a insistat: „Hai, afară așteaptă să spune-mi cum te cheamă, să reacționeze autoritățile când știu și eu cu cine m-am întâlimagea țării este făcută nit și cu cine am vorbit, că pulbere de fel și fel de prea muriți repede!” derbedei cu aere de regizori Câtă dreptate avea și impresii de artiști. bătrâna... În acești ani

Or, de ce să o mai postdecembriști ne-am dăm după cucuruzul lui de despărțit de foarte mulți OTS-PSD, să organizăm di- artiști, pentru totdeauna. rect festivalul filmului străin Destinul a repetat, în felul lui, documentar denigrator! Că sfârșitul iubitei noastre intersunt destule de producții! Să prete Mihaela Runcanu și ne punem cenușa tăciunilor în cazul cunoscutului și țigănești, de denigrare, în îndrăgăritului Ioan Luchian Micapul imaginii de țară, iar în halea. Ne-au murit sugru-locul frunzei din să mate privighetorile... De ce desenăm un ceaun bătut în Doamne? Artiști sau moalele capului de neartiști, prea murim repede, călădărarul politic Mihai câteodată. Murim într-un cătun uitat de lume sau într-

Pentru că așa vor o mare metropolă, murim „în alde cucuruzi pesediști să picioare” sau „la pat”, murim avem grijă de imaginea pentru un ideal, murim pen-noastră: lingând în tuciu trun un semen sau, murim pur ceaunului după cum ne și simplu. ...Și atunci, pentru dictează alții! Aidoma „cura- că istoria sau țara nu mai are josului” nostru politician, grijă, vine o măicuță bătrână, rămas celebru prin lașa sa sau altcineva, și ne întreabă: reacție când, luat la rost de „Cum te cheamă, mamă?” câteva asociații pentru Asta ca să te pomenească în postarea pe facebook, de rugile ei, în rugămintile ei, în către un comentator, a unei visurile ei împlinite sau neîm-fotografii cu Mareșalul An- plinite, atâtea câte i-au mai tonescu, a căzut în ge- rămas și ei. Au venit zilele lui nunchi cerându-și iertare decembrie, au trecut zilele lui pentru necuvenita postare. decembrie... Spune-mi, cum

Vorba aceea: ia îi cheamă pe martirii noștri? încearcă Mihai cu o Pe eroii noștri? Dar pe crimi-secvență din documenetarul nalii noștri? Pe teroriștii tău preferat! Să vezi ce de noștri? Eu nu am putut afla laude o să primești. Ba, până acum nici un nume. poate o să ti se ofere și Cum se numesc cei ce s-au coloana sonoră pentru prins cu dinții de scaune și următoarea peliculă anti- de teamă de a nu rămâne românească! fără scaun, au înfipt adânc ghiarele în carnea poporului?

● Numărăm mărunțișul din buzunare și furați cu grijile

Cum vă cheamă, domnilor?

George V.
Grigore

zilnice ne așezăm cuminți, dar totuși întotdeauna grăbiți, la coadă, strângând pe corp o zdreanță ce în vremea trecută folosea de culcuș motanului.

Neavând creioane, copii noștri cu adidași descuși și ghete scâlciate scriu pe pereți cu noroi, în timp ce femeia curăță o sfeclă pe jumătate putrezită pentru supă. Soțul este plecat la muncă în străinătate... Libertate? Poftim? Dar ți se prind tălpile în noroiul străzilor, iar câmpurile agricole sunt pârlăoagă. Nu mai avem șeptel, nu mai suntem „campioni” în producția de... ceva acolo, mă rog! „Deh, ce altfel era mai bine?”, ar zice cineva. „Da! Era mai bine!”, zice altcineva. Până să ne lămurim cu problema asta a Revoluției, zi-mi repede cum te cheamă. Hă? Cum? Dar spune-mi iute, că mâine nu vei mai fi și mă vor întreba urmașii, și urmașii urmașilor noștri: „Cine au fost înaintașii noștri?” și nu vom ști ce să le răspundem.

Vor întreba copii, dar și copii copiilor noștri, și copiii copiilor copiilor noștri... Vă rugăm, spuneți-ne, cum vă cheamă? Asta pentru că, odată și odată istoria ne va întreba, iar noi vom răspunde ca în bancul acela: „Cum te cheamă, băiețuș?”, iar răspunsul a fost unul sec: „Pe mine nu mă cheamă, pe mine numai mă trimite!”

Sunteți cumva Vasile? – nume împărătesc (Basileus), sunteți Ioan? – vestit prin atâtea și atâtea fapte bune, sunteți Marin?, sunteți Ilașcu?, Nemeș?, Ștefan-cel-Mare?, Mihai Viteazul?, sunteți Mihai de România care va reinstaura monarhia? Sau sunteți dintre acei Escu de care nu mai scapă România? Hai, spuneți-ne cum ne cheamă și cum vă cheamă... Chiar este foarte important. Cine suntem și încotro mergem? Ce ne dorim? Cine ne întreabă și cine ne răspunde? Cine ne dorește și cine ne trădează? Cine ne fură și cine ne ajută? Deschideți bine ochii, priviți împrejurși întrebați în clar: „Cum vă cheamă domnilor?”, iar apoi notați cu grijă, literă cu literă, să știm și noi la JUDECATA FINALĂ cine și ce...

Cosma, Nicușor Constantinescu, Gheorghe Bunea Stancu, Liviu Dragnea, Viorel Hrebenciuc, Radu Mazare și alții s-a apucat să-i acuze pe actualii lideri ai PNL (rebranduirea outdore a vechiului PDL!) că sunt în funtea unui partid care s-a finanțat – când era PDL – în stil mafiot!

Am putea spune dară orice despre el! Nu ar conta și nu ar trebui să-l deranjeze, esențial fiind doar ceea ce spune el despre sine și eventual modul în care are grijă de propria-i imagine (de la cum își face sprâncenele până la gelul pe care și-l toarnă în cap!). Pentru că așa a rezolvat Mihai Sturzu, pășitor politic pe urmele lui Victoraș, epigon al epigonului plagiator, mizeria pe care ne-a aruncat-o în cap regizorul scandalosului documentar „Vin străinii!”. Cică, să n-avem grija a ceea ce spun străinii despre noi! Pentru că, înainte „de ne gândi cum au alții grijă de imaginea României”, să vedem „cum avem noi înșine grijă de ea”. Adânc, nu-i așa?! Păi, măi Mihai non(H)IQ, a avea grijă de imaginea țării nu implică și obligația de a reacționa când fel și fel ratați ne fac ferfeniță?! Ba, pare că actu-

sconsiderare a țării. Una în care amestecă lucrurile, transformând „suis-generis” țigănia din documentarul respectiv în brand de țară. Iar pentru a accentua ideea „adevăraturii” brand de țară pe care îl vede el, a azvârlit fulminanta comparație a șatrei de pe Tamisa cu frunza românească, punând în balanță documentarul „Vin românii!” cu... „Gala Bute”, după mintea (puțină, dar răscolită rău!) a lui Mihai moț-de-cucuruz, aceasta din urmă neputând fi considerată „imagine de succes, deși s-au cheltuit trei milioane de euro”.

De ce s-a desfoliat așa rău Mihăiță? S-a emoționat că l-a întâlnit pe regizorul mizeriei anti-românești la un festival de film documentar! Desfășurat chiar la noi în țară, la Timișoara, în elogiul pe care îl aduce PSD-ul „mândru că e (anti)românesc” celor ce ne denigrează. Și cărora le finanțează evenimentele la noi acasă!

Nu de aia au protestat românii noștri în Marea Britanie după difuzarea serialului documentar?! Să nu se mai difuzeze acolo, ci în țară, ba, ca să fie totul ca într-o bătă de căldărari politici, în cadrul unui eveni-

Iubirile lui Octavian Goga...

Ion Ionescu
Bucovu

Era o splendidă lună de primăvară. Începutul lunii mai 1938. Poetul, care se întorsese decurând din străinătate, împreună cu soferul pleacă cu mașina de la București la Ciucea. Pe 4 mai poetul este în mare vervă, avea o buna dispozitie și o sănătate de invidiat. Spre prânzul acelei zile fatidice a plecat împreună cu Alexandru Hodos la Cluj să ia masa cu prietenul lor comun, avocatul Laurian Gabor. La întoarcere pe la orele 17, poetul era foarte vesel, interesându-se de masa pentru a doua zi, când trebuia să sosească într-o vizită un principe de Bourbon. Pe când însoțitorul său, vorbea la telefon cu stațiunea piscicolă Poeni, de la care trebuia să ia niște păstrăvi pentru masă, a auzit din salonul vecin o chemare insistenta și neobișnuită. A alergat repede spre salon și l-a văzut pe poet cum alunecase pe covor la ieșirea din salon spre baie. Ultimele lui cuvinte au fost: cu mine ați terminat! A încercat să-l ridice și a constatat că partea dreaptă a corpului îi era paralizată. Era palid și încerca să vorbească incoerent. Pare-se că o chema pe soție, pe Vetura Goga, și pe medici. Toată această drama a durat cam zece minute. Au sosit în grabă prietenii Alexandru Hodos și Laurian Gabor, care se plimbau prin grădină. A venit urgent de la București în mare grabă cu avionul soția și profesorii dr. Iuliu Hațeganu și I. Minea de la Cluj, iar de la București prof. Bazil Teodorescu, medicul curant al poetului. Tot ce s-a încercat a fost zadarnic. Congestia cerebrală era gravă și ireparabilă. În ziua de 6 mai lucrurile s-au complicat: s-a ivit și o congestie pulmonară. Permanent cu mâna stângă strângea ușor colțul pernei iar cea dreaptă era paralizată. Agonia a durat două zile. În ziua de 7 mai 1938, la orele 14 și un sfert poetul s-a stins din viață. Avea numai 57 de ani. (relatare făcută de Victor ȚINCU).

Rășinari este o localitate veche, în Mărginimea Sibiului. Când am ajuns aici, un soare strălucitor cuprindea toată zarea. Voiam neapărat să vizitez aceste meleaguri încercate de istorie. La popa Bratu poposise și adolescentul Eminescu în peregrinările lui prin țară și apelase la preot să-i fie înlesnită trecera graniței spre Muntenia. Și tot aici se născuseră doi mari oameni de cultură ai României. Este vorba de Octavian Goga și Emil Cioran.

Ca profesor de limba română voiam neapărat să vizitez casa în care se născuse și copilărise Octavian Goga. Am străbătut cu piciorul satul pe lângă firișorul de apă care curgea paralel cu o străduță îngustă până aproape de Ulița Popilor. Am urcat dealul încet

până la casa cu numărul 778, am intrat în curte și am descoperit o lume apusă, o curte mare străjuită de arbori seculari și o casă veche, păstrată ca muzeu de pe timpul lui Popa Bratu. Am avut norocul să întâlnesc aici o rudă de-a poetului, venită proaspăt de la București, care ne-a purtat prin toate încăperile, povestindu-ne din viața și activitatea poetului, văzându-i obiectele personale, camera de lucru, biblioteca, biblia etc. Nu voi insista asupra poetului și a politicianului. Mă voi referi la iubirile lui Octavian Goga care au rămas ca niște povești frumoase pentru viitorime.

Octavian Goga s-a născut aici la 1 aprilie 1881 ca fiu al preotului ortodox Iosif Goga și al Aureliei, învățătoare în sat. Aici « a cunoscut păsările satului » și s-a contopit cu durerile și suferințele lui. La « cârciuma din Dealu-Mare » va fi cântat cândva « Niculae, Laie Chioru./ cântăreț din patru strune pe care-bată-l Domnu !-El nu vede toate cele ; Din lăută două știe : Una-i dor și alta-i jale. »

Aici s-a întors poetul din vâltoarele politice ale timpului care i-au « smuls nervi și multă cerneală » să ia o gură de aer curat și să se odihnească. El avea să spună mai târziu, despre aceste meleaguri: « Îmi tremură durerea-n gene/ Cum calc pe vechiul drum bătut... ». Natura aceea proaspătă în care a deschis ochii poetul, Goga n-a încetat niciodată s-o dorească, s-o iubească, regretând permanent plecarea de lângă părinți, din satul natal:

« De ce m-ați dus de lângă voi,
De ce m-ați dus de-acasă?
Să fi rămas fecior la plug,
Să fi rămas la coasă.
Atunci eu nu mai rătăceam
Pe-atâtea căi răzlețe
Și-ați fi avut și voi acum
Un stâlp la bătrânețe... »

Proaspăt absolvent de liceu, Octavian Goga în anul 1900 trăiește prima iubire adolescentină. Participând la o nuntă în comuna Tohanu Vechi o va cunoaște pe Aurelia Roșu, o tânără în devenire învățătoare, timidă și plină de delicatețe, care era și domnișoară de onoare la nunta fratelui ei. Idila lor de dragoste a început la 18 și respectiv 19 ani, ea încă elevă la Seminarul Pedagogic din Blaj. « În acele zile am hotărât să ne căsătorim. Hotărâsem să facem facultatea împreună și după căsătorie să călătorim, el ca poet, eu ca pictoriță. Ne-am înțeles să ne întânim la Budapesta. Părinții nu m-au lăsat să plec și eu la Budapesta să-mi fac studiile » avea să povestească mai târziu Aurelia, regretând pentru toată viața această hotărâre absurdă a părinților.

În toamna anului 1904 Goga va pleca student la Budapesta, dar legăturile lor vor fi

tot mai strânse, dovadă cele 50 de cărți poștale pe care i le-a trimis poetul tinerei învățătoare. În ele erau și versuri delicate închinete iubitei. O lovitură groaznică dă peste el. În ajunul Crăciunului moare tatăl său. « Am îndurat o lovitură grea și neașteptată... Eu am fost supus fără nicio pregătire la această rupere bruscă... ». Ca să-și termine studiile Goga a trebuit să se căsătorească cu Hortensia Cosma, fiica politicianului și bancherului Partenie Cosma, directorul băncii Albina, cel mai bogat român din Ardeal. Vă închipuiți ce a fost în sufletul lui de adolescent, renunțând la Aurelia? La această veste tristă, dascălița Aurelia Rusu s-a retras la o mănăstire din Sibiu și nu s-a mai căsătorit toată viața. În 1904, Goga, participând la serbările jubiliare ale revistei Familia la Oradea, a căutat-o pe tânăra învățătoare la mănăstire dar tânăra învățătoare a refuzat să-l mai vadă, conștientă fiind de imposibilitatea continuării relației lor. Îndurerat poetul îi dedică o poezie pe care o și publică în Revista ilustrată de la Șoimuș, revistă citită și de învățătoare :

Răsună toaca de utrină,
În pacea unei nopți târzii
Și, rând pe rând, câte-un
opaiț

S-aprinde-n multele chilii...

Te văd în colțul vechi de
strană

Cum stai răpusă de răstriști

Și-atâtea jale pare scrisă

În ochii tăi curați și triști...

Și cum te-nchini la rugăciune

Eu mă gândesc înduioșat

Nemilostiva toac-a nopții

Ce vis frumos și-a tulburat?

Aurelia a ieșit din mănăstire târziu și s-a încadrat la o școală din Negria, din județul Maramureș, apoi s-a mutat la școala din Bătrâieni, profesând aproape 35 de ani. Deși curtată de mulți tineri, femeia a ales să nu se mai căsătorească niciodată. Goga a încercat și mai târziu să ia legătura cu ea. Revenit în Maramureș la prietenul său Vasile Lucaciu, pe motiv că vrea să organizeze o cină, a invitat-o și pe ea. Deși a trimis vesela penteru masă, Aurelia a refuzat să participe. În această perioadă (1900-1903), în spirit din această idilă tragică, poetul scrie poezia "Dascălița", în care se regăsesc acordurile unei iubiri pierdute definitiv, deși criticii literari o pun pe seama morții surorii lui. Cu certitudine însă poezia "Rămâi" a fost scrisă pentru Aurelia:

"Rămâi pe veci departe
Să nu cobori la mine,
Rămâi în adumbrirea
Poveștilor senine
Și uită-ncet povestea
De-un cântăreț pribeag,
Biet precupeț de lacrimi
Ce și-a zâmbit în prag."

Aurelia Rusu a murit la 93 de ani, plânsă de întregul sat, având pe mormânt gravate

versurile lui Octavian Goga: "Iar vântul spune crengilor plecate/ Povestea ta, frumoasă domnișoară..."

Octavia Goga s-a căsătorit cu Hortensia Cosma la 14 octombrie 1906. Femeia era o ființă senină, plină de delicatețe și sensibilitate, de o nespūsă frumusețe fizică și morală. Se alintau și se desmierdau cu diminutivele Vișca și Vișcu sau Tani. Poetul i-a închinat în revista Luceafărul poezia "O rază" Căsătoria lor s-a oficiat la Sibiu având ca nași pe Alexandrina și Alexandru Vlahuță. Mai tot timpul soții au stat despărțiți. El făcea dese drumuri la București, o vreme a fost condamnat și închis la Szegedpe motive politice. Dragostea lor s-a răcit repede. Deja la 11 februarie 1912, Hortensia îi scria că "dacă tu m-ai cunoaște, dacă ai ști ce e în sufletul meu, poate că ar fi altfel viața noastră. Eu nu sunt supărată, sunt tristă, nespūs de tristă când văd că toată viața mea n-are niciun rost, că sunt chiar o piedică acolo unde mi-aș da și sufletul pentru fericirea ta" Care fericire? Goga era deja un nefericit. Singurătatea, nemulțumirile, frustrările, cotidianul toate au erodat fragila lor dragoste.

Acum Tavi se apropiase foarte mult de o prietenă din copilărie, anume Veturia Triteanu, care era mereu prezentă în familia lui. Veturia Triteanu, fiică de preot, se căsătorise la 18 ani cu o față bisericească puțin agreeată de femeie, Lazăr Triteanu, la rugămintea părinților. Octavian Goga face marea greșală să se îndrăgostească de ea și, sub pretextul că a rămas însărcinată cu poetul, o ia în căsătorie. Se cunoscuseră încă de copii la Sibiu, în prezența părinților, ea elevă de pension de 13 ani, el liceean la 15 ani. Încă de la această vârstă își trimiteau bilete de dragoste, femeia, chir și căsătorită fiind, nepăsându-i de ironiile prietenilor sau de prejudecățile celor din jur.

Provenită dintr-o veche familie românească, Veturia a urmat pensionul săsesc la Sibiu, vorbea fluent germana, franceza, maghiara și româna și se pregătea de o carieră strălucită, avea un glas frumos și voia să devină soprană. A debutat la Sibiu în 1903 cu piesa „Răsunetul de la Crișana” de Ion Vidu, fiind numită „privighetoarea Ardealului” În 1909 cântă pe scene din Budapesta. În 1909 pe 14 noiembrie, regele Carol o decorează cu medalia Bene Merenti pentru realizările în cultura muzicală românească, iar pe 28 decembrie 1909 cântă la Ateneul Român acompaniată de George Enescu și T. Fucs A interpretat cântece de Tiberiu Brediceanu, piese de Bach, Dvorak și Stauss. În 1912 acompaniată de George Enescu și Cella Delavrancea interpretează roluri din Cavalleria rusticana

de Mascani și Secretul Susanei de E. Wolff.

În 1909 și 1912 Goga este acuzat de propagandă naționalistă și este închis. Din închisoare iată ce-i scrie Veturiei: „Duță dragă...mi-am adus aminte că și pe cel mai prost așternut se poate visa frumos...” S-au căsătorit în anul 1921, pe 15 ianuarie, ziua de naștere a lui Eminescu, aleasă special. Goga, fiind Ministru al Instrucțiunii și Cultelor, a făcut un târg cu Lazăr Triteanu, soțul Veturiei. Să i-o dea pe Veturia în schimbul mitrei de episcop ortodox al României. Triteanu a acceptat târgul și a lăsat-o în pace pe veturia.

Nepotul poetului, Mircea Goga, povestește că familia lui Goga, în special mama poetului, n-a acceptat-o niciodată pe Veturia. Noră în casă a rămas Hortensia... Iată cum o descrie Lucian Blaga în „Hronicul și Cântecul vârstelor”: „Veturia era în zenitul ființei. Cei treizeci de ani ai ei înfloreau în frumusețea ei matură, fascinantă, al cărei secret consistă mai ales în expresie și mimică. Ea își trăia viața într-un fel degajat, artistic, în izbitor contrast cu modul provincial și cuprins de comălexe al celor mai multe dintre femeile cetății. Vioiciunea spirituală, sănătoasă, plină de nerv, infelxiunile conștient cultivate ale glasului, priceperea în chestiuni artistice... au rotunjit în jurul ei un nimb ce așază în penumbrăpe toate semenele ei din aceste ținuturi” Acum urcă pe scene din Berlin, îl cunoaște pe Wagner, cântând în tetralogia lui.

Pentru a nu alimenta gelozia soțului promite că se lasă de muzică, acceptând exilul transilvan la Ciucea, în Castelul pe care-l cumpărase poetul în 1919 de la văduva lui Ady Endre. Veturia se întâlnește cu Brâncuș și îi solicită acestuia să realizeze un mausoleu, dar împrejurări necunoscute, au făcut să nu se realizeze visul. Veturia îl angajază pe George Matei Cantacuzino, care va realiza planul mausoleului, decorurile fiind proiectate de Nora Steriade. Construcția lui a durat aproape 20 de ani. Octavian Goga nu a apucat să vadă Mausoleul finalizat. Moartea lui la 57 de ani a ridicat și mai ridică multe semne de întrebare. Deși a fost înmormântat la Cimitirul Bellu, după construirea Mausoleului trupul lui a fost mutat la Ciucea.

„Bucureștii vor pierde Ardealul! N-au făcut nimic să-l păstreze...”

Ilie
Șandru

Așa scrie Ilie Șerbănescu într-un articol...

Folosind pluralul „Bucureștii”, autorul, probabil, are în vedere țara. Totuși cele două nu pot fi confundate: România este... România, iar Bucureștiul este un oraș al României, chiar dacă el este Capitala țării. Și asta cu atât mai mult cu cât Bucureștiul ar rămâne capitala României și ar avea tot cam vreo două milioane de locuitori, chiar în condițiile pierderii Ardealului. În timp ce România ar avea cu vreo șapte, opt milioane de locuitori mai puțini! Dar nu ar fi numai atât. Pierderea Ardealului ar însemna o catastrofă! O catastrofă pentru care politicieni de azi ai României nu ar mai putea fi niciodată iertați de neamul românesc!

Numai cine nu are suflet de român adevărat poate vorbi despre pericolul pierderii Ardealului ca despre un fapt oarecare. Probabil sunt destui și din aceștia.

Fiindcă sloganul lansat cândva de Sabin Gherman face pui, cum se spune, începe să câștige tot mai mult teren, nu numai în rândul celor care au declarat, cât se poate de clar, imediat după 1918, că „nu există între ungar și ungar deosebire, toți vă urâm, toți tindem cu toate mijloacele la păstrarea supremației noastre, ca ceasul reînvierii Ungariei să ne afle înmulțiți și întăriți”.

tate reală ca România să piardă Ardealul! De ce? Fiindcă „Bucureștii n-au făcut nimic să-l păstreze!” Și, astfel, tot mai mulți români ardeleni au devenit acum „puii” lui Gherman, simțindu-se părăsiți de „cloșca” de la București!

De ce Bucureștii n-au făcut nimic să-l

tuale. Cum e posibil acest lucru? Voi răspunde tot prin cuvintele unuia dintre acei români-ardeleni care a luptat pentru făurirea României Mari.

A luptat pe front, atunci când țara se afla într-o situație disperată, iar el nota în jurnalul său: „trebuie să murim sau să învingem”!

tocmai acele „lichele și slugi plecate, lipsiți de pregătire și conștiință”, care nu au făcut și nu fac nimic pentru păstrarea Ardealului între granițele României.

Ei au uitat că această țară s-a născut prin jertafa de sânge a sute și sute de mii de români care și-au dat viața pentru ea. S-

păstreze? Fiindcă a rămas și acum acela care a fost în urmă cu aproape 90 de ani, adică „personificarea bizantinismului și balcanismului celui mai întunecat, unde mergem numai ca să corupem și să facem afaceri în sitl balcanic”. Da, așa era văzut el atunci de către cei care ne urâsc, iar această ură este una ancestrală, o boală fără leac. „Aș ruga pe conducătorii țării noastre de astăzi, ca și de mâine, ca să gândească că orice încercare de a-i câștiga sufletește pe unguri, pe secui, pe politicienii care s-au urcat azi în spatele lor, este condamnată dinainte la cel mai catastrofal eșec...”.

Sunt cuvintele rostite de Emil Aurel Dandea, deputat de Mureș în Parla-

Este vorba despre patriotul, omul politic, scriitorul și publicistul Octavian C. Tăslăuanu, care scria la sfârșitul celui de al patrulea deceniu al secolului 20: „Țara întreagă e învrăbită, răscolită de patimi urâte și rușinoase. Străinii ni s-au urcat în cap și ne rād în nas.

Oamenii de caracter și de talent sunt înlăturați și înlocuiți la conducerea statului cu lichele și slugi plecate, lipsite de pregătire și conștiință”.

Aceasta în ciuda faptului că „România a fost creată ca un stat de drept, în care legile nu pot fi înlocuite cu hatăruri și abuzuri”! Cât de actuale sunt aceste cuvinte!

Și iată că cele scrise de Ilie Șerbănescu nu mai

a născut din jerta celor care, în acele zile grele ale anului 1917, aveau în suflet și în minte un singur lucru: „trebuie să murim sau să învingem”! Și au mai uitat dumnealor, guvernării de azi ai țării, un adevăr rostit de marele patriot, Nicolae Titulescu: „România nu poate fi întreagă fără Ardeal”! De ce? Fiindcă „Ardealul e leagănul care i-a ocrotit copilăria, e școala care i-a făurit neamul, e farmecul care i-a susținut viața”.

Da, domnilor guvernării, acesta este Ardealul, pentru care voi nu ați făcut și nu faceți nimic pentru a-l păstra, cum bine zice Ilie Șerbănescu.

Fiindcă ați cedat străinilor aproape tot Ardealul, cu resursele sale naturale, cu bogățiile și frumusețile sale, cu apele, pădurile și munții, cu instituții și bănci.

Aproape că nu mai este nimic în Ardeal care să fie sub controlul statului român. Nici economic, nici politic. Sunt convins că cei ce conduc astăzi țara nu știu cât din Ardeal mai este proprietatea României!

Așa a fost și este posibil ca acel „dicon” rostit de un jalnic renegat, pe nume Sabin Gherman: „m-am săturat de România”!, să prindă viață, să se lățească tot mai mult și să se transforme, în timp, în acel curent periculos și antiromânesc „transilvanismul”.

Acesta nu urmărește altceva decât spargerea unității națiunii române și destructurarea României ca „stat național, suveran și independent, unitar și indivizibil”.

În cadrul acestuia au răsărit, precum ciupercile după ploaie, tot felul de asociații și societăți „culturale”, care îl cultivă și care fac tot mai multe eforturi spre a-și uni forțele.

Că este vorba despre Liga „Transilvania Democrată”, născută la Cluj-Napoca în 2012, sau de „Mișcarea Ardeleană”, apărută la Bistrița, în 2013, ori de altele ca acestea, care s-au lățit în multe orașe, scopul lor este unul singur: ruperea Ardealului de România!

Culmea e că toate activează legal, fiind înregistrate, cu toate că în statul lor este prevăzut clar scopul pentru care acționează: autonomia Ardealului!

Într-un articol, apărut în cotidianul „Haromszek” nr.7387 (Covasna), semnat de Fancsali Ernő, intitulat „Situația autonomiei transilvănene”, sunt analizate pe larg toate acțiunile care s-au desfășurat în perioada de după 2012, pe tot cuprinsul Ardealului, pentru ca curentul autonomist și antiromânesc al „transilvanismului” să devină cât mai eficient, prin câștigarea de către tot mai mulți aderenți, români și unguri, pentru înființarea de noi filiale ale organizațiilor separatiste și automiste. „Nu trebuie să renunțăm la lupta noastră, trebuie să ne angajăm în viitoarele procese politice, ca deciziile ce ne vizează să fie adoptate nu în lipsa noastră, ci împreună cu noi”, scrie autorul în finalul articolului.

Nu cred că exagerez deloc atunci când afirm că situația din Ardeal a mers atât de departe încât a devenit o chestiune de securitate și siguranță națională, care ar trebui să intre imediat în atenția Consiliului Suprem de Apărare a Țării.

Altfel, chiar există pericolul pierderii Ardealului, „nu prin luptă, în fața superiorității adversarului, îl vor pierde în liniște, pe Facebook”, cum bine scrie Ilie Șerbănescu.

Probabil aceasta o fi fost și logica pentru care UDMR-ul a guvernat România aproape două decenii! Nu e vina lor, e prostia noastră. Ba chiar mai mult decât o prostie, este o trădare de țară! Tocmai de aceea s-a ajuns acum la această situație, la posibili-

mentul României, în ședința Camerei Deputaților din 31 octombrie 1928, de care guvernării țării de după 1989 nu au vrut și nu vreau să țină seama.

Din păcate, cu toată tristețea, trebuie să recunoaștem că toate cele de mai sus au rămas ac-

pot mira pe nimeni, iar ele pot deveni o realitate dureroasă tocmai datorită faptului că acolo, la București „oamenii de caracter și de talent sunt înlăturați și înlocuiți la conducerea statului cu lichele și slugi plecate, lipsiți de pregătire și conștiință”! Sunt

Gardienii reducerii TVA...

Cezar
Adonis Mihalache

Doi gogomani... Că nu ai cum să le spui altfel! Care nu au înțeles nimic din felul în care funcționează o economie de piață, dar se înfoaie populist cu soluții aiuritoare. Primul amenință că va pune Consiliul Concurenței să controleze dacă scad prețurile după reducerea TVA. De fapt, și Concurența și ANPC și ANAF-ul că doar trebuie să demonstreze țării eficiența măsurilor luate ca întâi cârmaci. Al doilea a fost mai „plastic”. Cică ministrul lui (al lui „ăla micu”, domn profesor!), instituție nonagrară dar cu rezultate mărețe la hectarul de cultivat ceaușisme, va analiza „orice portiță legislativă” pentru a nu exista creșteri de prețuri înaintea reducerii TVA!

Iată dară cum guvernează țara această gloată! Prin Control (amenințare, represiune, persuasiune) și prin „portițe legislative”. Or, să fii ministru și să vorbești astfel, acolo unde ar trebui să iei măsuri cât să încapă în măsura exactă a legii, nu să stai să crapi câte o țâțână să vezi dacă poți strecura pe acolo măsurile, eventual coercitive, pentru a prezerva imaginea eficienței unei acțiuni decise de șeful cel mare, aparține deja prostiei infracționale.

Amenințările pe care le aruncă Executivul, prin aparatul represiv trimis peste firme, demonstrează că nimeni nu a făcut o analiză a felului în care se vor desfășura lucrurile înainte și după măsura reducerii TVA-ului la alimente. Și arată că economiștii de plastilină ai guvernului nu au habar de felul în care funcționează o piață liberă.

Pentru că era previzibil, și nu trebuiau analize complexe despre... natura umană a comerciantului, că, într-o primă fază, comercianții vor specula la maxim scăderea TVA-ului. Mai ales că de prea multă vreme mediul economic așteaptă măsuri care să despozeze firmele de sacii cu taxe și impozite. Or, când vîi și aplici o măsură pentru a-ți atrage sprijinul popular, dar încaleci mediul de afaceri cu noi biruri, când transformi activitatea economică din mediul privat în suspiciune „a priori” a intenției infracționale, este evident că acest mediu nu va colabora cu măsurile tale și va căuta să-și creze orice rezervă acolo unde poate.

Pentru că un lucru este clar: Executivul Ponta este agresiv cu mediul economic privat. De parcă ar vrea, nu să-l transforme în suportul bunăstării pentru a avea și noi „o țară ca afară”, ci pentru a-l extirpa. A-l face

expat în sistemul economic dorit de guvernant! Un guvern care a transformat instituțiile de control și verificare în sisteme coercitive. Cu un ANAF care se laudă că a controlat 860 de firme și a întocmit 870 de dosare penale (record de penali la hectarul de firme, tovarășii!), cu un Consiliu al Concurenței și o Protecție a Consumatorilor ușor-ușor încorporate acestui sistem amenințător. (În schimb, guvernul se joacă banii țării fără a fi tras la răspundere; organizează loterii fiscale, dar nimeni nu verifică dacă a plătit taxele de licență specifice organizării unor astfel de concursuri!).

De fapt, asistăm la o încorsetare a mediului privat parcă pentru a demonstra eșecul inițiativei private. Și la ce să ne așteptăm, de fapt, de la un premier care este socialist înainte de a fi socialdemocrat și care se laudă, printre multe ineptii, cu finalizarea „autostrăzii începute de Ceaușescu”.

Va ajunge mediul privat mai rău ca pe timpul așa-ziselor mandatarilor de pe timpul lui Ceaușescu? Vom asista la schilodirea afacerilor până acolo încât o parte a mediului de afaceri să devină amintire? Cu prea multă lejeritate, Guvernul – prin brațele sale „de forță” (de intimidare, amenințare, persecuție, represiune),

pune lacătul pe marile branduri autohtone, găsind evaziunea în orice sticlă ori pahar ciobit. Cu prea multă lejeritate micile afaceri sunt împinse în colțuri suprafisicalizate în care inițiatorii lor vor decide dacă nu cumva e mai convenabil să renunțe la afacere și, eventual să se angajeze, „la stat”? Pentru că, în timp ce strivește balonul tot mai dezumflat al mediului privat, guvernul umflă vârtuos anvelopa bugetofagilor. Se repun salariile bugetarilor pe criterii de non-performanță, se umflă pe șestache aparatele bugetare să încapă câți mai mulți. Și va urma, probail, un proces de lărgirea a ministerelor existente. Deja, printr-o ordonanță de urgență (mai nimerit ar fi OU „pe șestache”), Ministerului Fondurilor Europene i-a fost triplat numărul de funcționari! Ce o să facă un minister cu aproape 1000 de salariați? Nimic! Va constitui doar precedentul care va duce la umflarea, rând pe rând, a altor instituții.

Asta în vreme ce guvernantii se războiesc cu piața liberă pentru a impune adulația măsurilor lor. Căci, oare cum să aclame oamenii Guvernul dacă rezultatele din urma reducerii TVA nu se vor fi văzut din prima clipă (ci, poate, abia după alegerile din 2016!)?

În plus, dacă reacția

guvernului este acum atât de isteric-amenințătoare, înaintea reducerii propriu-zise a TVA-ului pe o grupă de produse (alimentare), ce instituții guverno-polițienești va mai asmuți Executivul acesta asupra pieții la reducerea cotei generale a TVA?! Și nu mare mirare ar fi ca, pentru a-și proteja acest capital de populism preelectoral, pentru 2016, reducerea TVA, să ne trezim cu ordonanțe de urgență pentru limitarea prețurilor!

Dar dacă vor crește prețurile la alimente după reducerea TVA, de exemplu, dacă vine vreo secetă (și cine o fi fost istețul care a programat această măsură în cel mai vulnerabil moment al anului pentru agricultură?!), ce instituții de control va mai trimite guvernul? Administrația Națională de Meteorologie?!

Doamne ferește ca, după ce va fi demonstrat că marile afaceri private sunt surse de corupție, adică, inițiativa privată este, nu-i așa?!, un mare eșec, guvernul să treacă la „salvarea” (prin transformarea în companii de stat) a acestor afaceri și brandurile!

Șovinismul UDMR, susținut de comunitatea maghiară!

Dan
Tănasă

Asist cu stupeoare la un fenomen nemăiîntalnit în ultimi 25 de ani. Șovinismul antiromânesc a atins cote paroxistice în cazul redenumirii Spitalului de Recuperare Cardilogică din Voinești-Covasna, instituție publică a cărei noi denumiri include și numele unei personalități românești.

De această dată extremiștii moderați din UDMR nu mai strâng semnături „pentru” drepturi, autonomie/separatism teritorial pe criterii etnice, ci „împotriva”.

Împotriva unei doleanțe legitime a comunității românești din Covasna, deci împotriva acestora. Dacă opinia generală este aceea că aceste conflicte interetnice sunt iscate de politicieni pentru a-și justifica existența, de această dată suntem pe cale să aflăm ceva paradoxal: cu cât numărul de semnături care se opun noii denumiri va fi mai mare, cu atât se va pune în evidență faptul că activi-

tatea șovină și extremnistă nu este doar apanajul politicienilor maghiari în campaniile electorale, ci al unei comunități întregi, cetățeni români, îndoctrinați șovin sub ocrotirea guvernelor României din ultimii 25

UDMR din Covasna, Thiesz Janos, sau la președintele Consiliului Județean Covasna, Tamas Sandor.

Desigur, prestația lor șovină și profund antiromânească nu mă surprinde. Cei doi au avut sufi-

guri sau acțiuni „pentru”, pentru așa-zise drepturi (în fapt pentru separatism nu pentru drepturi dar asta este o altă discuție) ci „împotriva”, împotriva românilor și a dorințelor lor.

Primarul UDMR din

de ani, mai atente cu majoritatea parlamentară susținută de extremiștii moderați din UDMR decât cu situația din Transilvania.

De această dată nu doar politicienii extremiști maghiari se manifestă șovin și xenofob. În acest caz sunt implicate instituții publice care ar trebui să fie echilibrate și cu rol de mediator. Mă refer aici la primarul

ciente derapaje ca să mă facă să cred că le-ar face plăcere o republică Donbas sau Luhansk în mijlocul României (de altfel legăturile extremiștilor maghiari cu comuniștii rusefoni din Republica Moldova și conducătorii UTA Găgăuzia sunt notorii). Dar este pentru prima dată când aceștia, repet, nu au discursuri și nu organizează mitin-

Covasna, care este și primarul românilor din orașul Covasna, nu vorbea „pentru” drepturi ale maghiarilor din oraș ci „împotriva” unui drept al românilor din Covasna, refuzând practic să-i reprezinte echilibrat și pe românii din oraș.

Dacă maghiarii au voie să denumească instituții cu numele unor personalități maghiare, de

ce nu au același drept și românii din oraș, întreb public. Președintele CJ Covasna, care ar trebui să fie o persoană echilibrată care să-i reprezinte și pe românii din județ, nu vorbea „pentru” drepturi ale maghiarilor ci „împotriva” unui drept al românilor.

Mă gândesc îngrozit, uitându-mă la această revărsare de ură antiromânească în care liderii politici maghiari consideră că, la fel ca în Evul Mediu, românii din Covasna au un statut de națiune tolerată cu obligația de a accepta orice din partea grofilor maghiari, dacă acum se comporă astfel, mă îngrozesc și mai tare gândindu-mă ce s-ar întâmpla cu românii dacă acești indivizi fără nici cele mai elementare noțiuni de toleranță și respect reciproc ar ajunge să conducă după bunul plac o republică separatistă în mijlocul României.